РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 14177/19
30.03.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА из ..., ..., ... број ... и ББ из ..., ..., које заступа Немања Михаиловић, адвокат из Београда, Војводе Степе 172/2/7, против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне и надзорне послове у области социјалне и породичне заштите, ради поништаја решења број: 132-04-00150/2019-13 од 09.05.2019. године, у предмету признавања права на накнаду зараде за време породиљског одсуства са рада ради неге детета, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.03.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба тужиље АА из ..., **СЕ УВАЖАВА**, **ПОНИШТАВА** решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне и надзорне послове у области социјалне и породичне заштите, број: 132-04-00150/2019-13 од 09.05.2019. године, и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II Тужба тужиоца ББ из ..., **СЕ ОДБАЦУЈЕ.**

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељење за управне и надзорне послове у области социјалне и породичне заштите, да тужиљи АА из ..., ..., ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.890,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље АА из ..., изјављена против решења Секретаријата за социјалну заштиту у Београду, број: 132-6516/2018-XIX-03 од 14.01.2019. године, којим је тужиљи признато право на накнаду зараде за време породиљског одсуства почев од 24.01.2018. закључно са 06.05.2018. године, као и право на накнаду зараде за време одсуства са рад ради неге детета, почев од 07.05.2018. године закључно са 23.01.2019. године, у висини минималне зараде утврђене за месец у којем се врши исплата. Истим решењем је

утврђено да тужиљи припада 100% од износа накнаде зараде утврђене у ставу 1. а сходно члану 12. Закона о финансијској подршци породици са децом, да је послодавац дужан да износ накнаде зараде утврђен у ставу 2. диспозитива решења исплати подносиоцу захтева истовремено са исплатом зараде осталим запосленима, с тим да исплаћена средства из става 2. биће рефундирана послодавцу по достављању доказа да је исплатио накнаду зараде, а корисник је дужан да пријави сваку промену која је од утицаја на коришћење права у року од 15 дана од дана настале промене.

Тужбом поднетом Управном суду дана 30.10.2015. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, због повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене права. Истичу да је погрешно закључивање управних органа да се приликом утврђивања просечне зараде за период који је од утицаја за остваривање траженог права не може прихватити потврда о остареној заради тужиље АА, јер за то није било економског оправдања, због чега је тужиљи уместо бруто зараде у износу од 104.331,45 динара, незаконито одређен износ од 34.370,95 динара, који се ни једним доказом не може утврдити у погледу зараде или накнаде тужиљи. Указују да је приликом утврђивања просечне основне зараде тужиље за период који је од утицаја за остваривање предметног права, узет износ основне зараде увећане за минули рад утврђен Уговором о раду, а да износ зараде утврђен анексом Уговора о раду није прихваћен, јер није било економског оправдања, с тим да тужени наводи да се послодавцу могу рефундирати средства у износу од 34.370,95 динара, а преостали износ послодавац може исплатити из сопствених средстава. Наведено је супротно законским одредбама, јер такво овлашћење не произлази из Закона о финансијској подршци породици са децом, будући да су у одредбама чл. 11. и 12. наведеног закона јасно прописани услови и критеријуми за остваривање овог права. Са наведених разлога, предлажу да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање, као и да обавеже туженог да тужиоцима надокнади трошкове управног спора и то за састав тужбе износ од 36.000,00 динара по АТ, као и трошкове таксе за тужбу по ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет без одржавања усмене јавне расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба Сање Становић из Београда основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени одбио жалбу тужиље АА из ..., налазећи да је првостепени орган по њеном захтеву од 30.05.2018. године за признавање права на накнаду зараде за време породиљског одсуства и одсуства са рада ради неге детета, правилно донео ожалбено решење, применом одредаба чл. 10. - 13. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Сл.гласник РС" бр.16/02...107/09) и чл. 2.,4. и 6. Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом ("Сл.гласник РС" бр. 29/02...27/11). Ово јер је у проведеном поступку утврђено да је тужиља у радном односу – самостално обављала делатност непосредно и непрекидно пре остваривања права на породиљско одсуство више од шест месеци, да је породиљско одсуство започето

дана 24.01.2018. године, а дете рођено дана ... године, које је према редоследу рођења мајци прво дете и да основна бруто зарада тужиље увећана по основу времена проведеног на раду, за сваку пуну годину рада остварену у радном односу у складу са Законом, за 12 месеци који претходе месецу у коме отпочиње коришћење одсуства износи просечно месечно 34370.95 динара. У образложењу оспореног решења тужени је навео и то да тужиљина основна бруто зарада из Уговора о раду од 01.09.2015. године износи 32105,56 динара, да је анексом уговора о раду број: 8/17 од 30.06.2017. године увећана на бруто износ од 171.184,00 динара почев од 01.07.2017. године, те да је приликом утврђивања просечне основне зараде тужиље за период који је од утицаја за остваривање права (јануар 2017 – децембар 2017) узет износ основне зараде увећане за минули рад утврђен Уговором о раду, што значи да оправдано није прихваћен износ основне зараде тужиље утврђен анексом од 30.06.2017. године, јер за то није било економског оправдања.

Према одредби члана 10. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Сл.гласник РС" бр.16/02...107/09), накнаду зараде за време породиљског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета остварују: запослени код правних и физичких лица (у даљем тексту: запослени код послодавца) и лица која самостално обављају делатност.

Одредбом члана 11. став 1. истог закона, прописано је да се накнада зараде за лица из члана 10. став 1. тачка 1) овог закона утврђује у висини просечне основне зараде запосленог за 12 месеци који претходе месецу у коме отпочиње коришћење одсуства, увећане по основу времена проведеног на раду, за сваку пуну годину рада остварену у радном односу у складу са Законом, а највише до пет просечних месечних зарада у Републици Србији. Ставом 2. истог члана, прописано је да се накнада зараде за лица из члана 10. став 1. тачка 1) овог закона која су била у радном односу мање од 12 месеци, утврђује тако што се за месеце који недостају до 12 месеци као зарада узима 50% просечне месечне зараде у Републици Србији, према подацима које објави републички орган надлежан за послове статистике, у месецу који претходи месецу отпочињања одсуства.

Одредбом члана 12. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом, прописано је да пун износ накнаде зараде, утврђен у смислу члана 11. овог закона, припада лицима из члана 10. овог закона под условом да су непосредно пре остваривања овог права била у радном односу и по том основу остваривала зараду, или накнаду зараде, односно самостално обављала делатност више од шест месеци непрекидно.

Одредбом члана 2. став 1. Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом (“Службени гласник РС”, бр. 29/02, 80/04, 123/04, 17/06, 107/06, 51/10, 73/10 и 27/11-одлука УС), прописано је да остваривање права на накнаду зараде као и обрачун накнаде зараде врши се на основу доказа које достављају: подносилац захтева, послодавац, односно лице које самостално обавља делатност. Ставом 3. истог правилника, прописано је да послодавац, односно лице које самостално обавља делатност доставља: 1) решење о праву на породиљско одсуство, праву на одсуство са рада ради неге детета и праву на одсуство са рада ради посебне неге детета; уговор о раду; потврду о висини основне зараде запосленог и увећане зараде, по основну времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу у проценту утврђеном у чл. 108. став 1. тачка 4) Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05, 61/05 и 54/09), за 12 месеци који предходе месецу у коме отпочиње коришћење одсуства, за сваки месец

појединачно; обрачун зараде, односно накнаде зараде који је дужан да достави запосленом, у складу са законом, за последњих 12 месеци који предходе месецу у коме отпочиње одсуство, за сваки месец појединачно; извештај (извод) банке о исплаћеној заради и уплаћеним порезима и доприносима за последњих 12 месеци који предходе месецу у коме отпочиње одсуство, за сваки месец појединачно; 6) потврду надлежног органа о месечној основици на коју се плаћају доприноси за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, за последњих 12 месеци која предходе месецу у коме је започето коришћење одсуства, и по истеку године решење о коначној основици, само за лице које самостално обавља делатност.

Имајући у виду напред цитиране одредбе закона и наводе туженог у погледу утврђеног чињеничног стања, не може се прихватити као правилан закључак туженог органа да се из чињеница на које се тужени позвао у оспореном решењу послодавцу могу рефундирати средства у износу коначно утврђене зараде, а преостали износ послодавац може исплатити из сопствених средстава, при чему ни за изнету тврдњу тужени орган није дао образложене разлоге. Ово тим пре, што се у списима органа налази, између осталог, потврда послодавца о висини остварене зараде за период који је од утицаја за остваривање права (јануар 2017 – децмебар 2017), са листингом обрачуна зараде са умањеним износима обрачунатим на име плаћених пореза и доприноса за социјално осигурање, пореска пријава о обрачунатим и плаћеним доприносима за обавезно социјално осигурање, у вези са којим доказима ни у оспореном решењу није дата оцена. На наведени начин, тужени је доносећи оспорено решење повредио одредбу члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 18/16), будући да разлози дати у образложењу оспореног решења не произлазе из стања у списима предмета. Како је на наведене пропусте тужиља указивала и у жалби, пре свега на повреду одредбе члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом, које наводе тужени није ценио, то је по оцени суда, тужени повредио и правила поступка прописана одредбом члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима. У извршењу пресуде тужени је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. истог закона, ценећи притом и све наводе изнете у тужби.

Имајући у виду да је у конкретном случају жалбу изјавила АА, да је о тој жалби одлучено оспореним решењем, према правном схватању Управног суда, тужилац ББ из ..., нема правни интерес за подношење тужбе, јер о његовој жалби није одлучивано, због чега је суд тужбу овог тужиоца одбацио као недозовољену и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредбе члана 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима.

Суд је имајући у виду донету одлуку, оценио да је основан захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, те је тужиљи на име састава тужбе досуђен износ од 16.500,00 динара сагласно Тар.броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), као и трошкове на судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара у складу са таксеном тарифом Закона о судским таксама ("Сл.гласник РС" бр.28/94...95/18) и одлучио као у ставу III диспозитива, применом чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним

споровима

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 30.03.2022. године, 10 У 14177/19

Записничар
Ксенија Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ